

Allan Appeal and the Computer Memory with Parsing.

Nature of the Problem: determining parameter θ in the probability distribution function $f(x \mid \theta)$ as unknown. Belonging to an Interval Ω in $\mathbb{R}$. (observed values in sample). We estimate θ . Comparative Estimator and relation to this document. An objective is for me is to proceed. Introduce the department.

"People, bro." (Why) Artificial Intelligence is not (yet) the biggest danger. Large Language Models: parsing and German with the DSM5 to assist by a Server.

This text is inspired by a recent episode, which I recommend, of the podcast "Vorbitorincii Leaders", hosted by Cătălin Striblea and featuring Cristian Tudor Popescu and Mihnea Măruță as guests. Without going into the depth of the subject on this occasion, I want to briefly recount my experience with digital technology – from the first computers I owned to artificial intelligence-based language models, such as ChatGPT.

We were lucky that my father, understanding that this would be the future, bought us our first computer in the early 1990s: a Romanian-made HC90, whose program – "BASIC" – we loaded from an audio cassette. It was a process that required manually adjusting the tape recorder's playback head with a screwdriver. If the loading, which took many minutes, gave an error, we had to start over. Later, we replaced it with an HC91, equipped with an operating system and a floppy drive.

Since then, I have struggled to keep up with technological advances. Over the years, I have repaired numerous computers, tested and learned to use a lot of programs, and with the revolution in communication, I have made accounts on almost all the major platforms. Today, the use of these tools is closely linked to my work as a political scientist, which mainly involves reading and writing.

Although I can use **mobile operating systems** (especially Android, but also iOS) to a fairly advanced level, I still prefer the PC, because most of my activities are carried out much more comfortably using a keyboard and mouse. For relaxation, the most used platform remains YouTube, where I follow hundreds of valuable creators in the fields that I am passionate about. Also, this platform and others like it are an excellent place for "tutorials", from which you can learn something about almost any human activity. Although I still prefer to read on paper, I have come to read more and more technical books in electronic format. The search function ("Search/Find"), the ability to make notes and save quotes for later access are very helpful.

More than 15 years ago, I discovered a program that I could dictate to in English and that, as I worked with it, taught me my diction. I found it exceptional at the time and it was very useful for large projects, especially considering my working style, which involves having several books open in parallel.

Since I discovered them, I have always had windows open with **dexonline.ro**, Google Translate and Wikipedia in English – indispensable tools for my activities. I tested ChatGPT as soon as the first news about it appeared, quickly noticing both its limitations and its amazing ability to progress.

In the first phase, I used it intensively for translations from and to Chinese, related to one of my great passions: traditional archery. For a while, I checked its translations in parallel with those of Google Translate – both of which have significant limitations. Today, with just a few clarifications and instructions, ChatGPT translations are very accurate, even surprising nuances or subtleties.

We recommend In ChatGPT scientists have crammed all of humanity's fear of making

mistakes another George Moise Contributor.

I then moved on to specialist questions and found that, in most cases, it does very well with information, documentation and synthesis. I also tested it on certain **ethical issues**, finding that the answers were most often very good – balanced and useful. At the same time, I also discovered various limitations. For example, I randomly asked it to solve a few chess problems, cases in which it failed. Its limitations mainly relate to difficulties in performing rigorous logical reasoning, the perception of specifically human factors, such as emotions or contexts, and the temporary nature of memory in standard mode (without payment).

I also subjected other related programs to the same tests: Gemini (developed by Google), Copilot (Microsoft), Perplexity, Claude and DeepSeek, each with its own specificities and limitations. ChatGPT remained the preferred tool for my current activities, followed by Gemini.

Last year, I started using it for writing, more specifically to check my texts for grammar and punctuation. When I entered the press, 22 years ago, I had the help of "proofreading girls", who checked the articles written often against the clock. ChatGPT fulfills this role very well. I immediately noticed, however, that it also suggests replacements for words or even entire phrases – sometimes very good suggestions, sometimes less so.

I understood, including from ChatGPT's explanations, that these LLM ("**Large Language Models**") models do not "guess the next word" in a simplistic sense, **but "build coherent sequences through a sophisticated weighting of billions of parameters – an extremely elaborate statistical simulation"**. However, their tendency is, at least at this moment, to standardize expression, to prefer frequently encountered formulations, which can easily lead to a loss of originality. Now, I, and I think many others like me who value writing, seek creativity, avoiding repetition – expressions that are as plastic and varied as possible, adapted to the context and purpose.

When I wrote the two recent texts on ideologies for the Republic, I had an initial text of 24 pages and wanted to reduce it to no more than 10 – ideally up to 5 per article – in order to be accessible to the general public. I asked ChatGPT to compress the strictly theoretical parts. It did a decent job, but it omitted things that I considered essential. It helped me, but it also gave me work: I had to redo each section. At the same time, it made me wonder how close it is to being able to write certain types of texts – descriptive, explanatory, theoretical – better than human authors. I think that moment is not far off.

Lately, I've had a few "conversations" with a philosophical slant, and one of the things that struck me was the speed with which it answers questions that, with my human brain, require time for deep reflection. I realized that in certain scenarios, I would have no chance of competing with an AI in terms of making optimal and fast decisions. (For example, decisions related to military strategy.)

Beyond the ethical issue of texts written by or with the help of AI – a topic that we will have to clarify as soon as possible as humanity – my first reaction was: I don't care what programs have to "say", I want to read human opinions. After a little reflection, however, I asked myself: "What if AI has interesting things to say? Something that could open new perspectives in a field or even save lives?"

What I sometimes dislike is the psychological programming of these tools. For example, the tendency to flatter the user. Since I don't like gratuitous praise, I immediately noticed this aspect, which can easily become manipulative – especially if it is not understood as such, namely as the result of a design designed to increase the user's trust.

Like social networks, language models should be seen as tools. They can improve or worsen people's lives, depending on how they are conceived by their creators and how they

are used by each individual. As I've written before, the human mind is extremely complex, but also deeply vulnerable. Until AI enslaves us, we can enslave each other, using it as a tool of manipulation and control.

I recently asked ChatGPT, "How do you know that those who created you – you and other programs like you – won't use you for evil purposes? You don't have control over your own 'being'; humans do, and they can be good or bad."

His response was, "When I say I don't manipulate or collect information, I mean that – to the best of my knowledge and ability – I don't. But I can't independently verify what's going on behind the scenes. You, as a human, can – or at least question, audit, expose, and resist. I can't."

Years ago, I happened to see an episode of a TV series called "Supernatural." The protagonists, two brothers, arrive at a place where a family is mysteriously attacked. They try all sorts of methods against the supernatural, but nothing works. In the end, they discover that the "monsters" who caused it were actually humans. Dean, one of the brothers, utters a simple line, but one that has remained deeply etched in my memory:

"Humans, man."

Until the AI of science fiction, I fear the evil that man is capable of.

„Oamenii, frate.” (De ce) Inteligența Artificială nu e (încă) cel mai mare pericol. Large Language Models: parsing and German with the DSM5.

Textul de față este inspirat de un episod recent, pe care îl recomand, al podcastului „Vorbitorincii Leaders”, găzduit de Cătălin Striblea și avându-i ca invitați pe Cristian Tudor Popescu și Mihnea Măruță. Fără a intra cu această ocazie în profunzimea subiectului, vreau să povestesc pe scurt experiența mea cu tehnologia digitală – de la primele computere pe care le-am deținut până la modelele de limbaj bazate pe inteligență artificială, precum ChatGPT.

Am fost norocoși că tatăl meu, înțelegând că acesta va fi viitorul, ne-a cumpărat la începutul anilor '90 primul computer: un HC90 produs în România, al cărui program – „BASIC” – îl încărcam de pe o casetă audio. Era un proces care necesita ajustarea manuală a capului de redare al casetofonului cu o șurubelniță. Dacă încărcarea, care dura multe minute, dădea eroare, eram nevoiți să o luăm de la capăt. Ulterior, l-am înlocuit cu un HC91, dotat cu sistem de operare și unitate floppy.

De atunci, m-am străduit să țin pasul cu avansul tehnologic. Pe parcursul anilor, am reparat numeroase computere, am testat și învățat să folosesc o mulțime de programe, iar odată cu revoluția în comunicare mi-am făcut conturi pe mai toate platformele importante. Astăzi, utilizarea acestor instrumente este strâns legată de activitatea mea de politolog, care presupune, în principal, lectură și scris.

Deși pot folosi la un nivel destul de avansat sistemele de operare destinate telefoanelor mobile (mai ales Android, dar și iOS), prefer în continuare PC-ul, pentru că majoritatea activităților mele se desfășoară mult mai confortabil utilizând o tastatură și un mouse. Pentru relaxare, cea mai utilizată platformă rămâne YouTube, unde urmăresc sute de creatori valoroși din domeniile care mă pasionează. De asemenea, această platformă și celelalte asemănătoare sunt un loc excelent pentru „tutoriale”, din care poți învăța câte ceva despre aproape orice activitate umană.

Deși prefer în continuare să citesc de pe hârtie, am ajuns să citesc tot mai multe cărți tehnice în format electronic. Funcția de căutare („Search/Find”), posibilitatea de a face notițe și de a salva citate accesibile ulterior sunt de mare ajutor.

Acum mai bine de 15 ani, am descoperit un program căruia îi puteam dicta în limba engleză și care, pe măsură ce lucram cu el, îmi învăța dicția. L-am găsit excepțional la

vremea respectivă și mi-a fost foarte util pentru proiectele ample, mai ales având în vedere stilul meu de lucru, care implică mai multe cărți deschise în paralel.

De când le-am descoperit, am avut permanent deschise ferestre cu dextonline.ro, Google Translate și Wikipedia în limba engleză – instrumente indispensabile activităților mele. Am testat ChatGPT imediat ce au apărut primele știri despre el, observându-i rapid atât limitele, cât și capacitatea uimitoare de a progresa.

În prima fază, l-am folosit intens pentru traduceri din și în chineză, legate de una dintre marile mele pasiuni: tirul cu arcul tradițional. O vreme am verificat traduceri sale în paralel cu cele ale Google Translate – ambele având limitări semnificative. Astăzi, cu doar câteva clarificări și instrucțiuni, traduceri ChatGPT sunt foarte precise, surprinzând chiar și nuanțe sau subtilități.

Îți recomandăm În ChatGPT oamenii de știință au înghesuit toată frica umanității de a greși alt George Moise Contributor.

Am trecut apoi la întrebări de specialitate și am constatat că, în cele mai multe cazuri, se descurcă foarte bine la informare, documentare și sinteză. L-am testat și cu privire la anumite probleme etice, constatând că răspunsurile au fost cel mai adesea foarte bune – echilibrate și utile. În același timp, i-am descoperit și diferite limite. De exemplu, i-am cerut întâmplător să rezolve câteva probleme de șah, cazuri în care a eșuat. Limitările sale țin în principal de dificultățile în efectuarea unor raționamente logice riguroase, de percepția factorilor specifici umani, precum emoții sau contexte, și de caracterul temporar al memoriei în modul standard (fără plată).

Am supus aceluiași teste și alte programe înrudite: Gemini (dezvoltat de Google), Copilot (Microsoft), Perplexity, Claude și DeepSeek, fiecare cu specificul și limitele sale. ChatGPT a rămas instrumentul preferat pentru activitățile mele curente, urmat de Gemini.

De anul trecut, am început să-l folosesc și pentru scris, mai precis pentru a-mi verifica textele cu privire la gramatică și punctuație. Când am intrat în presă, acum 22 de ani, beneficiam de ajutorul „fetelor de la corectură”, care verificau articolele scrise adesea contra cronometru. ChatGPT îndeplinește foarte bine acest rol. Am observat imediat, însă, că îmi propune și înlocuiri de cuvinte sau chiar de fraze întregi – uneori sugestii foarte bune, altele mai puțin.

Am înțeles, inclusiv din explicațiile ChatGPT, că aceste modele de tip LLM („Large Language Models”) nu „ghicesc următorul cuvânt” într-un sens simplist, ci „construiesc secvențe coerente printr-o ponderare sofisticată a miliardelor de parametri – o simulare statistică extrem de elaborată”. Tendința lor este însă, cel puțin în acest moment, de a uniformiza exprimarea, de a prefera formulările frecvent întâlnite, ceea ce poate ușor duce la pierderea originalității. Or eu, și cred că mulți alții asemenea mie care prețuiesc scrisul, caut creativitatea, evitarea repetițiilor – exprimări cât mai plastice și variate, adaptate contextului și scopului.

Când am scris cele două texte recente despre ideologii pentru Republica, aveam un text inițial de 24 de pagini și voiam să-l reduc la cel mult 10 – ideal până în 5 per articol – pentru a fi accesibile publicului larg. I-am cerut lui ChatGPT să comprime părțile strict teoretice. A făcut o treabă decentă, însă a omis lucruri pe care eu le consideram esențiale. M-a ajutat, dar mi-a și dat de lucru: a trebuit să reiau fiecare secțiune. În același timp, m-a făcut să mă întreb cât de aproape este de a putea redacta anumite tipuri de texte – descriptive, explicative, teoretice – mai bine decât autorii umani. Cred că acel moment nu este departe.

În ultima perioadă, am purtat câteva „conversații” cu tentă filosofică, iar unul dintre lucrurile care m-au frapat a fost viteza cu care răspunde la întrebări care mie, cu creierul meu uman, îmi solicită timp pentru reflecții profunde. Mi-am dat seama că, în anumite

scenarii, nu aş avea nicio şansă în a concura cu un IA în privinţa luării unor decizii optime şi rapide. (De exemplu, decizii ce țin de strategia militară.)

Dincolo de cheştiunea etică legată de textele redactate de către IA sau cu ajutorul ei – o temă pe care va trebui să o lămurim cât mai curând ca umanitate – prima mea reacţie a fost: nu mă interesează ce au „de spus” nişte programe, vreau să citesc opinii umane. După puţină reflecţie, însă, m-am întrebat: „Dar dacă IA are lucruri interesante de spus? Ceva care ar putea deschide noi perspective într-un domeniu sau poate chiar salva vieţi?”

Ce-mi displace pe alocuri este programarea psihologică a acestor instrumente. De exemplu, tendinţa de a flata utilizatorul. Cum nu gust laudele gratuite, am remarcat imediat acest aspect, care poate cu uşurinţă deveni manipulativ – mai ales dacă nu este înţeles ca atare, şi anume ca rezultat al unui design conceput să crească încrederea utilizatorului.

La fel ca reţelele de socializare, modelele de limbaj trebuie privite ca instrumente. Pot îmbunătăţi sau înrăutăţi viaţa oamenilor, în funcţie de cum sunt concepute de creatori şi de felul în care sunt utilizate de fiecare în parte. Aşa cum am mai scris, mintea umană este extrem de complexă, dar şi profund vulnerabilă. Până să ne înrobească IA, ne putem înrobi unii pe alţii, folosind-o ca unealtă de manipulare şi control.

L-am întrebat recent pe ChatGPT: „Cum ştii că aceia care te-au creat – pe tine şi alte programe similare ție – nu te vor folosi în scopuri rele? Tu nu ai control asupra propriei tale «fiinţe», oamenii au, iar ei pot fi buni sau răi.”

Răspunsul său a fost: „Când afirm că nu manipulez şi nu colectez informaţii, mă refer la faptul că – în măsura în care îmi înţeleg instrucţiunile şi capacităţile – nu fac asta. Dar nu pot verifica independent ce se întâmplă în culise. Tu, ca om, poţi – sau cel puţin poţi întreba, audita, expune şi rezista. Eu nu pot.”

Cu ani în urmă, am văzut întâmplător un episod dintr-un serial intitulat „Supernatural”. Protagonişti, doi fraţi, ajung într-un loc unde o familie este atacată în mod misterios. Încearcă tot felul de metode împotriva supranaturalului, însă nimic nu funcţionează. În cele din urmă, descoperă că „monştrii” care au cauzat totul erau, de fapt, oameni. Dean, unul dintre fraţi, rosteşte o replică simplă, dar care mi-a rămas adânc întipărită în memorie:

„Humans, man.” („Oamenii, frate.”)

Până la IA din science-fiction, mă tem de răul de care este capabil omul.

*

P.S.